

De geschiedenis van Mary Smith : of de hoop van den Christen bij den dood.

<https://hdl.handle.net/1874/355367>

g.c.

(2)

DE
GESCHIEDENIS
VAN
MARY SMITH,
OF DE
HOOP VAN DEN CHRISTEN
BIJ DEN DOOD.

NAAR HET ENGELSCH.

[19]

DE

GESCHIEDENIS

VAN

MARY S. M. L. L.

OP

HOOR VAN DEN CHRISTEN

IN DEN DOOD.

DEEL TWEEDE.

DE GESCHIEDENIS

VAN

MARY SMITH.

Mary Smith behoorde tot een talrijk huisgezin, en haar vader, een arm man zijnde, was blijde zijne kinderen iets te kunnen laten verdienen, zoodra zij daartoe in staat waren.

In dien tijd waren er geene zondagscholen, alwaar arme kinderen, zonder kosten voor hunne ouders, konden leeren lezen, en Mary's vader kon het schoolgeld niet betalen, waarom zij verplicht was zonder onderwijs op te groeijen; doch zij was een handig en zeer naarstig meisje, en zoodra zij groot genoeg was ging zij dienen, en alzoo zij in acht nam wat haar gezegd werd, leerde zij spoedig nuttig te zijn. Toen zij volwassen was kreeg zij eene andere dienst, die een weinig beter was dan de eerste, in welke zij hare meestères zoo buitengewoon voldeed, dat

deze dikwijls zeide, dat er geene betere meid in het dorp was. Doch hoewel Mary eene goede dienstmaagd, eene brave dochter en een werkzaam meisje was, wist zij echter weinig van God, en dacht er niet aan, dat het niet slechts haar pligt was, » *anderen te doen wat zij zoude wenschen dat haar geschiede,* » maar dat zij ook » *den Heer haren God moest liefhebben met haar gansche hart,* » hetwelk onze Zaligmaker (Marc. XII: 30 en 31) verklaard heeft » *het eerste en grootste gebod te zijn.* » In het huis van hare meesteres werd weinig aan de Godsdienst gedacht; de grootste zorg was daar slechts geld te winnen; men was gewoon naar de kerk te gaan wanneer het gelegen kwam, maar nimmer nam men de pligten omtrent God ter harte, of vond men vermaak in derzelver uitoefening.

Toen Mary omtrent vierentwintig jaren oud was, huwde zij met eenen jongman, Smith genaamd, maar daar zij van de vreeze Gods nooit hare eerste zorg had gemaakt, kwam het niet in haar op, dat dit bij haren man het geval kon zijn; en daar Smith als een eerlijk en werkzaam mensch werd aangezien, dacht Mary dat zij zeer voorzigtig in hare keuze was.

Daar Mary gediend had, was zij beter in staat voor haar huishouden, dan menig andere jonge vrouw: zij hield haar huis schoon en netjes, en bereidde haren man altijd een smakelijk voedsel; en terwijl andere mannen te huis komende

de huishouding in wanorde en hun middagmaal nauwelijks eetbaar vonden, vond Smith zijn huis altijd netjes, en al moest hij zich slechts met een stukje brood en kaas vergenoegen, het was steeds op eenen helderen schotel en zag er smakelijk uit. Hoewel zijne vrouw eene goede huishoudster was, had zij dikwijls bij de vermeerdering van haar huisgezin met vele moeilijkheden te kampen; zij werd moeder van tien kinderen en ofschoon niet alle in het leven bleven, had zij genoeg te doen met hen te verzorgen, zoo dat zij niets konde verdienen om het loon van haren man eenigzins te vermeerderen. Menigmaal zat zij den halven nacht op om te werken met een kindje aan hare borst, terwijl het weinige voedsel, dat zij kon gebruiken, haar nauwelijks in staat stelde zoo vele vermoeijenssen te verduren; inderdaad benadeelde dit hare gezondheid zoodanig, dat zij eindelijk in eenen zeer zwakken toestand verviel, en zoo ziek werd, dat de geneesheer weinig hoop op hare herstelling durfde voeden.

Mary Smith vond toen dat er iets méér noodig was, dan alleen eene goede vrouw en moeder geweest te zijn. Zij had geene hoop op herstel, en als zij er aan dacht om voor God te verschijnen, begon zij te gevoelen dat zij eene zondares was; en wanneer zij er aan dacht dat zij *deze* wereld zou moeten verlaten, vond zij dat zij niets van de *toekomende* wist.

Het is waar, zij hoopte dat zij naar den hemel gaan zoude, en zij had iets gehoord van Jezus Christus, die gekomen was om zondaars zalig te maken; maar zij was niet met Hem bekend geworden in hare gezonde dagen, nu was zij te ziek om veel te kunnen denken. Zij wilde zoo gaarne hopen dat hare zonden haar zouden vergeven worden, maar zij had geene voldoende reden om dit te verwachten; en zij poogde te gelooven dat zij naar den Hemel gaan zoude, maar zij kon niet gelijk de Christen, » *reden geven van de hope die in haar was,* » en waarlijk, zij had in het geheel geene reden om te hopen, want wanneer zij zich poogde te vertroosten met de gedachte dat zij altijd van eenen werkzamen aard en eene goede vrouw en moeder was geweest, kon zij niet nalaten te vreezen dat dit niet voldoende zoude zijn; daarenboven wist zij, dat zij dikwils verkeerd gehandeld had, en dat God haar daarom in het gerigt konde brengen over hare zonden. En om vergiffenis te verkrijgen om Christus wil, omdat Hij uit den hemel gekomen en gestorven was om de zonden der wereld weg te nemen, daarin gevoelde zij volstrekt geenen troost, omdat zij Christus nooit als *haren* Zaligmaker had aangenomen. Alles wat zij konde doen was te bidden: » *God wees mij genadig,* » ofschoon zij niet wist *waarom* Hij haar genadig zoude zijn, en daarom was zij in groote vrees en zie-

lenangst; vele jaren daarna zeide zij dat zij toen gelijk was aan iemand, die niets had om op te staan, zij gevoelde geen rust noch troost. Na eenigen tijd zond God zijnen zegen over de middelen, die tot hare herstelling aangewend werden, en zij werd weder gezond.

Men zoude nu verwacht hebben, dat Mary's eerste zorg zoude geweest zijn dien genadigen God te danken, die haar van het ziekbed had opgerigt, en dat zij zich zou hebben voorgenomen in het vervolg ernstig te streven om tot Christus te komen en Hem voor eeuwig te loven en te prijzen. Maar, helaas! hieraan dacht zij niet. Het is waar, zij was gewoon naar de kerk te gaan, wanneer het haar gelegen kwam, en de eerste maal dat zij, nadat zij hersteld was, daarweder henenging, gevoelde zij eenige dankbaarheid, dat zij wederom in staat was uit te gaan, doch het ging ras voorbij, en had niet het uitwerksel, van haar tot haren Zaligmaker te brengen, met een gebroken hart over hare zonden, met een nederig en opregt gebed om door den Heiligen Geest geleerd te worden, Hem te kennen en lief te hebben en zijnen wil te doen. Zij ging als naar gewoonte voort. Toen hare kinderen grooter werden, liet zij hen alle Zondagen naar de kerk gaan, en zij en haren man zonden hen naar hun best vermogen ter school en wenschten hen zoo vljgtig en werkzaam te maken als zij zelve geweest waren, en evenwel ondernamen zij het niet op de regte wijze.

Wanneer ouders wenschen van hunne kinderen iets goeds te maken, moesten zij hun leeren God boven alles te vreezen en lief te hebben en gaarne hunnen eigenen wil te ver-zaken; zij moesten hen tot dien Zaligmaker bren-gen, die voor hen stierf, en terwijl zij hunne kinderen leeren in Hem te gelooven, Hem te vreezen en te beminnen, en Hem te bidden om de vergeving hunner zonden, en om Zijne ge-nade om hen in de toekomst te helpen, moes-ten de ouders zelve God ernstig smeken om Zijnen zegen over hunne pogingen.

Eenige jaren daarna bewoog die barmhartige God, die over haar waakte, zelfs toen wanneer zij weinig aan Hem dacht, door Zijne oneindige goedheid haar hart met de overtuiging van ha-ren eigenen zondigen toestand. Zij begon te gevoelen dat zij eene ellendige zondares was. Zij vond dat, indien zij al niet gelijk sommigen de geboden door openlijke daden van boosheid overtreden had, dat haar hart evenwel boos was in Gods oogen, en zij bij Hem veroordeeld moest staan. Zij begon hier eerst aan te den-ken, toen zij op de gebeden in de kerk acht gaf, die daardoor de middelen werden om haar uit hare valsche gerustheid te doen ontwaken. Toen was het dat zij angstig begon te denken: » *Wat zij doen moest om zalig te worden;* » zij poogde haren pligt beter te doen dan te vo-ren, zij ging getrouw naar de kerk, en zorgde

meer om den rustdag te heiligen; — maar dit alles gaf haar geene rust; zij vond nog dat (zoo als Jacobus zegt): » *Wij allen struikelen in velen;* » en wanneer hij gevoelde dat het met hem zoo was, zoo kan het niemand verwonderen dat de arme Mary Smith zich iederen dag zondig voor God bevond, hoewel hare bureu gewoon waren haar voor braaf te houden.

Eenigen tijd daarna hoorde Mary Smith eene leerrede, welke haar op eene wijze, die tot haar hart doordrong, zeide: dat Jezus Christus uit den hemel gekomen was om zondaren te redden, en dat wij, indien wij gelooven, en vertrouwen op Hem hebben, behouden zullen worden.

Niemand, die niet de last zijner zonden gevoeld heeft, kan zeggen welk een troost dit voor haar was; zij ondervond nu dat zij niet om hare eigene braafheid, maar door den dood des Zaligmakers aan het kruis, vergeving konde verwachten, en dat zijne gerechtigheid, haar toegerekend, alleen hare aanneming bij God konde verwerven. Dit was haar een groote troost. Hare kennis was echter nog maar zeer gering, niemand hebbende die haar konde helpen, en niet in staat zijnde om den Bijbel te lezen, was zij onbekend met verscheidene dingen in de Heilige Schriften vervat. Op deze wijze ging zij eenigen tijd voort. Eens hoorde zij dat eene zekere jufvrouw, die in de stad

woonde somtijds de weduwe Jones, die in hare nabuurschap woonde, kwam bezoeken, en dat zij gewoon was om den Bijbel voor haar te lezen. Mary Smith verzocht vrouw Jones haar door haar dochtertje te willen laten zeggen wanneer de jufvrouw haar weder zou komen bezoeken: en de volgende keer dat jufvrouw Grey kwam, hield Mary Smith op met wasschen, en luisterde naar de uitlegging der Schriften; zij wilde evenwel niets zeggen aan de jufvrouw die haar vreemd was, van het oogmerk harer komst, en jufvrouw Grey denkende dat Mary alleen gekomen was om de arme vrouw Jones, die zeer ziek was op te passen, wist niet hoe begeerig zij was om het woord van God te leeren kennen.

Spoedig daarna werd Mary Smith zelve ziek en was nu eens beter en dan weder erger gedurende den geheelen winter. In het begin van het daarop volgende voorjaar verhaalde vrouw Jones aan Jufvrouw Grey, dat Mary Smith ziek was, die haar den volgenden dag ging bezoeken. Mary, die toen nog in staat was om beneden te komen, was zeer blijde Jufvrouw Grey te zien, die, nadat zij naar hare gezondheid gevraagd had, met haar over haren Verlosser begon te spreken, haar herinnerende dat alle zaligheid alleen van Hem en door Hem was. Jufvrouw Grey voegde er bij, dat zij hoopte, dat Mary nooit verzuimde in den Bijbel te lezen, welke het woord van God is en Zijnen genadi-

gen wil omtrent ons bevat. Mary antwoordde, dat zij dikwijls wenschte in staat te zijn dit te doen, maar dat het ongelukkig voor haar was, dat zij niet kon lezen: en dat zij dikwijls had getracht het te leeren, opdat zij in staat mogt zijn den Bijbel te lezen, maar dat zij slechts weinige woorden konde begrijpen. Jufvrouw Grey verblijdde zich zeer dat zij zoo hegeerig was om den Bijbel te leeren kennen, en zeide haar, dat daar zij zelve den Bijbel niet konde lezen het te meer noodzakelijk was, dat iemand anders zulks voor haar deed, en beloofde dit somtijds voor haar te komen doen. Jufvrouw Grey begon met haar te verklaren, dat God in den beginne den mensch geschapen had naar Zijn beeld; dat is, zonder zonde. Maar toen onze voorouders gezondigd hadden, verloren zij het beeld Gods, hunne natuur werd zondig, en alle hunne kinderen worden geboren met dezelfde zondige geaardheid, en zijn ongeneigd om Gods wil te doen, zoodat zij voor eeuwig zouden moeten verloren gaan, indien zij aan zichzelf waren overgelaten. Maar de groote goedheid Gods deed Hem ons Zijnen Zoon Jezus Christus geven als een slagtoffer voor onze zonden, die uit den Hemel kwam, onze natuur aannam en ons in alles gelijk werd uitgenomen de zonde. Dat Hij alle gerechtigheid vervulde, en toen stierf, op dat Hij eene verzoening bij God zoude worden voor onze zonden en alzoo onze schuld betalen,

welke wij zelve niet konden betalen. Dat wij om Zijnen wil vergiffenis zullen ontvangen, indien wij in Hem gelooven, omdat onze Zaligmaker als onzen plaatsvervanger gehoorzaam was aan God. God wil ons behandelen als of *wij* Zijne wetten gehoorzaamd hadden, en niet zoo als wij waarlijk verdienen; zoo dat alles zal gedaan worden om Jezus Christus wil, en *Zijn* lijden voor ons zal de reden zijn waarom ons vergeven wordt. Doch Christus heeft verklaard, dat wij, indien wij niet in Hem gelooven, verloren zullen gaan.

Op zekeren dag bragt jufvrouw Grey een boekje voor Mary mede, dat gemakkelijker te lezen was dan eenig ander, hetwelk zij te voren had; want zij zeide, dat zij voort konde gaan met lezen, ofschoon te ziek om veel voor haar huisgezin te doen. Zij hoopte in staat te zijn den Bijbel te lezen, wanneer de winter-avonden kwamen, hoewel zij toen vijf en veertig jaren oud was.

Nogtans behaagde het den Almagtigen God anders te beschikken; want kort daarna werd zij veel erger, en jufvrouw Grey zag spoedig, dat Mary niet lang meer op deze wereld zoude blijven, en dit dacht zij zelve ook. Eens toen jufvrouw Grey voor haar las, verhaalde Mary Smith haar hoe ziek zij eenige jaren te voren geweest was, en voegde er bij: »Hoe kan ik ooit dankbaar genoeg zijn, dat

God mij tot nu toe gespaard heeft, — toen had ik geene hoop, maar Hij heeft mij in staat gesteld om al mijne zorg op mijnen Verlosser te werpen, en ik hoop, dat Hij mij nooit zal verlaten.” » Gij kunt verzekerd zijn, dat Hij dit niet zal doen omdat gij op Hem vertrouwt,” antwoordde jufvrouw Grey, » en Hij heeft Zijnen Heiligen Geest beloofd dengenen, die Hem vragen, opdat zij Hem mogten liefhebben en gehoorzamen.

Spoedig echter werd Mary te zwak om beneden te kunnen komen. Hare kinderen, die van huis waren, hoorende, dat hunne moeder zoo ziek was, kwamen haar bezoeken, en zij had het genoeg van hen allen nog eens rondom zich te zien; hiervoor betuigde zij hare dankbaarheid aan God, die haar vele zegeningen schonk, zoodat zij mogt opmerken hoe onderscheiden haar lot was van dat van haren Verlosser, die » veracht en verworpen werd door de menschen;” zoodat Hij niets had waarop Hij Zijn gezegend hoofd konde nederleggen, terwijl zij gediensstige vrienden en betrekkingen had en alles wat zij behoefde; want ofschoon zij geene meerdere verkwikkingen had dan andere arme menschen, was zij dankbaar voor alles, en dacht, dat al wat zij genoot meer was dan zij verdiende. De dag na dat zij hare kinderen gezien had, zeide zij: » God zij geloofd, ik heb hen allen nog eens gezien; hoe goed is

Hij voor mij!" toen kwam haar de uitspraak van onzen Zaligmaker te binnen, dat wij gereed moeten zijn om alles om Zijnen wil op te offeren, » man of vrouw, vader of moeder, of kinderen, of huizen, of akkers;" zij zeide, dat haar man en hare kinderen alles was wat zij in de wereld had, en zij gevoelde nu, dat zij hen allen aan den Heer konde overgeven, er bij voegende: »Hoe zou ik iets kunnen weigeren aan Hem, die voor mij stierf."

Eens zeide zij: » te voren dacht ik, dat de Joden het slechtste volk der wereld waren, en verwonderde mij, dat zij den Heiland hadden kunnen kruisigen; doch nu gevoel ik, dat mijn eigen hart ook zoo is, hetwelk zich zoo lang doof hield voor de stem van het Evangelie. O! hoe konde ik zoo hard van harte zijn?" Jufvrouw Grey antwoordde: » Denk Mary, aan de genade en langmoedigheid Gods, die in plaats van u reeds lang op te eischen, u tot bekeering en tot uwen Zaligmaker gebragt heeft, om wiens wil alleen uwe zonden u kunnen vergeven worden." » O ja," antwoordde zij met veel gevoel. » Wij hebben *niets* om te betalen, maar *veel* te doen; indien wij voor onze verlossing betalen moesten, zouden wij verloren moeten gaan. Dank den Heer voor eenen Zaligmaker, Hij deed alles voor ons!" Soms tijds scheen Mary door den vijand in verzoeking gebragt te worden om te vreezen, dat zij niet genoeg konde

doen. Doch meest altijd, na zulke twijfelingen uitgedrukt te hebben, scheen zij hare gedachten tot Christus om *verlossing* te wenden, en menigmaal herhaalde zij: » wat zoude ik zonder eenen Zaligmaker doen? » zij zeide, dat zij nu zoo goed als zij kon bad, dat de Heilige Geest in haar hart mogt wonen; dat Christus haar hart van de zonde, die zij nog zeer sterk gevoelde, wilde reinigen; doch toen haar gezegd werd, dat de verlostten des Heeren zouden bekleed worden met de gerechtigheid van Christus als met een gewaad, zeide zij dadelijk: » O mogt Christus mij met Zijne gerechtigheid bekleeden, en alle mijne zonden bedekken, al *mijne gerechtigheid is als een wegwerpelijk kleed,* » (Jezaja LXIV: 6). En een korten tijd daarna herhaalde zij het gebed van den boetvaardigen moordenaar: » *Heere! gedenk mijner als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn;* » en merkte op, dat ofschoon deze zulk een zondaar was, onze gezegende Heiland hem echter niet afwees.

Zij was zeer aangedaan over het verhaal der zalving van de voeten van onzen Zaligmaker door Maria, (Luc. VII: 37) en maakte daarover vele aanmerkingen; aan het 42° vers waar Jezus spreekt, van de twee schuldnaars, *die niets hadden om te betalen*, zeide zij: » dat is juist zoo als ik; ik ben alles schuldig, en heb niets om te betalen; och of de Heer mij vergeven wilde, gelijk Hij deze vrouw vergaf; welke

gezegende woorden waren het, die Hij tot haar sprak?" Zij scheen eenige oogenblikken aan dezelve te denken, en herhaalde toen » *ga henen in vrede.* — Wat moet zij bij deze woorden gevoeld hebben? Maar mij is veel vergeven, en ik moet zoo veel lief hebben als zij."

Over verscheidene plaatsen in het Evangelie, die nu allen niet kunnen herhaald worden, was zij zeer getroffen, onder anderen over de belofte des Zaligmakers (Luc. XI: 13.) omtrent den Heiligen Geest aan degenen die er om vragen. De gelijkenis van den onvruchtbaren vijgenboom (Luc. XIII: 6.) paste zij op zich zelve toe, en zeide dat de Heer haar lang gespaard en haar niet afgesneden had, toen zij zoo lang weigerde naar hem te hooren. Ofschoon Mary Smith gevoelde dat dit waarheid was, zoo moet men echter niet denken dat zij eene dier hardnekkige ongeloovige en openlijke slechte menschen was, die allerlei zonden doen en God lasteren, maar zij gevoelde dat zoo zij haren Verlosser niet boven alles lief had, en weinig aan haren plicht jegens God dacht, ofschoon zij Zijn woord ging hooren, indien dat woord haar hart niet bekeerde, dit alles geene nuttigheid had, maar gelijk was aan het omspitten van den vijgenboom, die, zoo lang het niet van dat gevolg was dat hij daardoor vruchten droeg, alleen deed zien hoe slecht dezelve was.

Wanneer de Heilige Schriften haar voorgelezen

werden, veranderde zij dikwijls de woorden in
 gebeden voor zich zelve, en hare lippen bewo-
 gen zich in het stille gebed tot haren Verlosser,
 wanneer zij naauwelijks in staat was overluid te
 spreken. Zij was zeer opmerkzaam op het ge-
 sprek van onzen Heer met Nicodemus (Joh. III.)
 en bad ernstig dat de Heer haar een nieuw
 hart wilde geven en dat de Heilige Geest in
 haar mogt wonen. Zij scheen sterk te verlan-
 gen dat zij altijd door Hem mogt geleid wor-
 den, en dat Hij gedurig bij haar mogt blijven
 en haar hart vernieuwen; zij vreesde God den
 Heiligen Geest te bedroeven, en betreurde hare
 zwakheid, welke haar dikwijls verhinderde te
 bidden, en wanneer zij begon te bidden was
 zij dikwijls verpligt op te houden, hetgeen haar
 somtijds deed vreezen dat zulke onvolkomene
 gebeden niet verhoord zouden worden. Zij was
 toen zeer zwak en leed verschrikkelijk, maar
 nooit hoorde men haar morren; zij was dank-
 baar voor alles wat men voor haar deed, en
 ofschoon in groote smart, altijd vergenoegd; ter-
 wijl zij sedert eenige maanden volkomen verze-
 kerd was dat zij niet lang meer zou leven. De
 herinnering aan hare vorige zorgeloosheid en
 verzuim omtrent God vervulde haar met droef-
 heid, en gaf haar somtijds nieuwe vrees. Alles
 waaromtrent zij zich *toen* bekommerde, was
 over haar huisgezin; maar *nu* gevoelde zij dat
 zij niets beter kon doen, noch voor zich zelve.

noch voor haar gezin, dan haren pligt boven alles te betrachten jegens God onzen Zaligmaker, en Zijnen zegen te zoeken voor zich zelve en voor hare kinderen.

Zij ontving het Heilige Nachtmaal met groote dankbaarheid, daar zij lang genoeg had mogen leven om het nog te gebruiken; zij zeide dat het haar vertroostte, maar beschouwde het niet gelijk sommigen als *iets* dat hare zonden afwaschte, en haar rein maakte voor Gods aangezicht. Zij wist dat Jezus Christus dit ALLEEN doen kon, zij behoefde niets meer tot hare zaligheid, toen zij gevoelde dat Hij haar Verlosser was. Maar zij gebruikte het Avondmaal, om dat Hij haar gebod dit te doen « *ter Zijner gedachtenis* » (Luc. XXII vs. 19.) en zij bevond het eene versterking en verkwikking harer ziel te zijn, door het geloof in Hem.

Op zekeren dag, toen jufvrouw Grey kwam, verhaalde Mary haar dat zij in groote ongelegenheid was geweest, want dat een harer kinderen zich zoo halstarrig had getoond, dat zij geheel toornig was geworden. « O jufvrouw, » zeide zij, « denk hoe zondig ik ben, welk een hart ik moet hebben om nu zelfs zoo te handelen: ik kon den gantschen nacht niet slapen, en vond een' langen tijd in het gebed zelfs geenen troost, maar eindelijk evenwel verbeterde dit weder. Misschien begon ik mij zelve voor te braaf te houden, en mij was noodig vernederd

te worden; zoo toonde mij de Heer hoe zwak ik ben en deed mij op nieuw gevoelen dat ik niets doen kan tenzij Hij mij helpe. Geprezen zij Zijnen naam, Hij heeft mij nu weder opgericht, en ik kan weder troost gevoelen in mijnen Verlosser!"

Zij werd zoo zwak, dat men elken dag dacht dat het hare laatste zijn zoude. De hoest hield haar gedurig wakker, en deed haar somtijds bijna verstikken, doch zij klaagde *nooit*; integendeel, zij vergeleek haren eigenen toestand met het lijden van haren Zaligmaker om haren wil en loofde God dat Hij haar op haar doodbed ondersteunde. Ik moet hier opmerken dat er bij haar geene geyveinsdheid of gemaaktheid, noch uiterlijke vertooning was; zij sprak juist zoo als zij gevoelde, en gaf niet voor godsdienstig te zijn, maar was het inderdaad. Eenige maanden te voren, kon zij nauwelijks iets uit den Bijbel opzeggen, en wenschte dikwijls dat zij het zich regt konde herinneren, maar nu was het verwonderlijk om te hooren hoe veel zij er van konde herhalen, in aanmerking nemende dat zij zoo ziek was. Zij was zeer bezorgd om geen misbruik te maken van de goedheid harer vrienden; verscheidene weldoende menschen, haar lijden vernemende, boden haar alles aan wat zij verlangde, maar zij liet nooit om iets vragen dat zij zelve niet konde eten; te gemoedelijk zijnde om het geen voor

haar bestemd was aan te nemen en aan hare kinderen te geven, ofschoon die er dikwijls slecht aan toe waren.

Toen zij hoorde dat onze gezegende Zaligmaker de voeten Zjner discipelen had gewasschen, begreep zij dadelijk dat zij het op zich zelve moest toepassen, en bad dat hare ziel van de zonde mogt gewasschen worden: «*Heer! maak mij rein.*» Zij scheen te vreezen dat zij geen genoegzaam berouw had: maar toen men haar herinnerde dat zij om Christus wil aangenomen zoude worden en niet om hare eigene verdiensten, was zij weder bedaard, en zeide «*Hoe goed is de Heer!*» Aan Petrus denkende die zijnen Meester verloochend en op zijne eigene kracht vertrouwd had, zeide zij: «*Hoe menigmaal denken wij dat wij nooit zullen doen, het geen wij anderen zien doen, en zijn gereed genoeg hen te laken, tot dat wij weten hoe bedrieglijk ons eigen hart is; wij hebben geene reden om hen te verachten, wanneer wij in ons eigen hart zien.*»

Toen het 15^e Hoofdstuk van den 1^{en} brief aan de Corinth. en een gedeelte van het 3^e Hoofdstuk aan de Phil. aan het 7^e vers beginnende haar eens werd voorgelezen, merkte zij op «*O ja, alle dingen zijn schade om Christus. Ik behoef niets dan Hem, geene gerechtigheid dan de Zijne. O konde ik Hem maar zoo als Paulus liefhebben! Maar ik hoop dat Hij ook mijn lig-*

chaam zal veranderen en Zijnen heerlijken lichame zal gelijk maken." Zij was zeer dankbaar voor de belofte der genade in den hemel weggelegd voor de kinderen Gods, gelijk geschreven staat in het 1^e Hoofdstuk van den 1^{en} brief van Petrus, en had zij soms de vrees geuit, dat zij mogt afvallen en verloren gaan, dan werd zij vertroost door de verzekering (Phil. I : 6) dat Hij, die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op den dag van Jezus Christus. Op zekeren dag, toen haar weder voorgelezen werd (Joh. XIV : 16, 17) : » En ik zal den Vader bidden, en Hij zal u eenen anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid; namelijk den Geest der waarheid, welken de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet, noch kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u, en zal in u zijn," zeide Mary Smith : » ik bespote eens iemand, die met mijnen man kwam spreken, toen hij vele jaren geleden zeer ziek was, en hem poogde over te halen om hulp te vragen van den Heiligen Geest. Het is waar dat de wereld Hem niet kent. O! hoe zondig ben ik! hoe goed is de Heer jegens mij geweest, wat zoude ik zonder Zaligmaker hebben aangevangen. Doch nu hoop ik dat de Heilige Geest bij mij blijven zal." Zij werd vertroost door de volgende uitnoodigingen en beloften: » O alle gij dorstigen, komt tot de wa-

teren, en gij die geen geld hebt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk. Neigt uwe ooren en komt tot mij, hoort, en uwe ziel zal leven," (Jes. LV: 1, 3). » Ik zal u niet begeven, noch ik zal u niet verlaten," (Hebr. XIII: 5). » En Hij zeide tot mij: Deze zijn het die uit de groote verdrukking komen: en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen, en hebben hunne lange kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams, enz." (Openb. VII: 14—17). » En God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen; en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch gekrjft, noch moeite zal er meer zijn, enz." (Openb. XXI: 3—7). En de Geest en de Bruid zeggen, komt. En die het hoort zegge, komt. En die dorst heeft, kome: en die wil, neme het water des levens om niet." (Openb. XXII: 17). Deze en andere *vrje* aanbiedingen der genade gevoelde Mary Smith te behoeven; en zij berustte met vertrouwen in dezelve, biddende en er zich over verheugende.

Zij werd nu zoo zwak, dat zij nauwelijks kon spreken, maar het weinige dat zij zeide, toonde dat haar geloof in haren Zaligmaker sterk was; al hare vrees van geene vergiffenis te zullen erlangen verdween toen de dood naderde, en hare hoop werd *vast en onwrikbaar*. Zij verlangde gedurig om gedeelten uit de Schrift te hooren, en betuigde haar leed, dat zij anderen zoo tot

last was, maar zij was dankbaar en geduldig onder al haar lijden, en bad steeds om meer vertrouwen en geduld. Zij zeide dikwerf gedurende de laatste weinige dagen hares levens, dat God alle vrees van haar weggenomen had, dat zij wist dat zij om Christus wil aangenomen zoude worden.

Er was geene vrees des doods in haar, maar vast geloof en vaste hoop in haren Verlosser, zij sprak van den Hemel, en dáár met Christus te zijn, en was altijd begeerig om Gods woord te hooren. Het was een wezenlijk genoeg en bij haar te zijn, en niemand kon nalaten te wenschen, dat zijn einde het hare gelijk mogt wezen, gezegend en getroost door haren Zaligmaker. Den morgen dat zij stierf, zeide zij: » Geef mijne groete en mijner zegen aan Jufvrouw Grey, en zeg haar dat wij elkander in den Hemel zullen ontmoeten. Ik ga henen om met God te zijn. Ik zal spoedig bij Hem zijn;” korten tijd daarna, verlangde zij omgelegd te worden, en na eenige weinige minuten gelegen te hebben, zeide zij, » Christus! wees mij genadig!” en op dat oogenblik verliet haren geest zijn sterfelijk ligchaam, in volle verzekering van in heerlijkheid te worden ontvangen, en met dien Zaligmaker te zijn, naar wien zij zoo zeer verlangd had.

A 2430767

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Gedrukt en te bekomen bij
M. WIJT & ZONEN, à 12 $\frac{1}{2}$ Cent.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.